

(Данас, 29.09.2009)

Колега ми Дачић, опијен првим борбеним учинцима пропагандне офанзиве на све десно од левог центра у Србији, успео је да надгорња чак и мог фаворита Ћиласа - означио је Цветковића као сметњу за хапшење „оних које јавност захтева да их полиција похапси, а тужилац тражи да се забране“!?

Цветковић, дакле, Драгиша (15. јануар 1893, Ниш - 18. фебруар 1969, Париз) - то је онај што је био за „Боље роб - него гроб“. Цветковић, елем, Мирко, разумем да је, као и сви остали левичари у Влади „Цветковић - Дачек“, био за оно друго, што је коштало живота најмање милион и осамсто хиљада Југословена.

Е, пошто такве одлуке (мислим, нишког суда који је рехабилитовао оног Цветковића) „постављају пред све нас питање како ће онда полиција да реагује кад највиши државни органи и политичари замењују тезе и ревидирају историју“, заменик премијера, потпредседник Владе Србије и министар полиције (мислим, Дачић) ће, тим поводом, поставити питање својим коалиционим партнерима са којима „има споразум да негује антифашизам“. Не знам за неки пример у демократском свету да први полицајац ниподаштава одлуке судске власти, али радујем се што ће Дачић, од старијих колега - Тадића, Вука, Кркобабића, Суље Угљанина, Палме, Љајића, Динкића, Верка, Чанка, Пастора и томе слично - тражити разјашњење и неких од следећих недоумица:

1. Зашто су, од септембра до децембра 1938, Велика Британија и Француска испотписивале и испарафирале минхенске споразуме са Немачком, директно аминуюћи Хитлеру анексију Судета и комадање Чехословачке?

2. Зашто је Чемберлен, по повратку из Баварске у Лондон, свечано обрадовао британске грађане: „Ја сам вам донео мир“?

3. Зашто су, 23. августа 1939, у Москви, министри Вјачеслав Молотов и Јоаким фон Рибентроп потписали Пакт о ненападању између Трећег рајха и Совјетског Савеза?

4. Зашто су браћа Румуни преспавали Други светски рат? Зашто су комшије Бугари, тих година, чинили што су чинили; зашто се нису јуначила ни словенска браћа Словаци или Украјинци; зашто су, да не идемо тако далеко, браћа Хрвати примили Хитлеров дар у виду територијално поприличне државе НДХ...?

5. Зашто су једино Срби, тек 27 година после прве, кренули у другу колективну изгибелъ за, највећма, нечије туђе циљеве, енглеске или америчке, руске или интернационалистичке, свеједно?

Протокол о приступању Тројном пакту обавезивао је Немачку да поштује интегритет и суверенитет југословенске територије, да не захтева од Југославије никакву војничку помоћ нити пролаз своје војске кроз њену територију (за разлику од, рецимо, недавно потписаног споразума којим се војницима НАТО-а дозвољава несметано кретање путевима Србије!). Генерал Милан Недић говорио је да је Немачка од Срба тражила само да буду мирни, да гледају своја посла, да се не мешају у обрачуне великих сила, да буду неутрални.

Ни Совјетима, ни Енглезима, ни Французима ни осталим што су, доцније, пактовали с фирером (читај: легитимним председником немачке владе) није суђено као државним непријатељима. Оним државама и народима који су, или били на страни Хитлера, или гледали своја посла, нова Европа то није узела (нити данас узима) за зло. Дапаче!

Цветковић (Драгиша) није могао да буде ратни злочинац, све и да је хтео, јер у рату није ни учествовао; није хтео да потпише ни априлску капитулацију, иако је тим поводом привођен у Бели двор; одбио је да буде председник квислиншке владе...

Политичко слепило које је, протеклог викенда, зарад очекиваног поспешења утицаја у тзв. левом бирачком телу, промовисао Слобин наследник на трону социјалиста, још је једно ампутирање здраве државне ноге. Полиција на чијем је челу, ових дана има апсолутну подршку грађана у обрачуна са хулиганима, али беспризорно политизирање прети да девалвира целу акцију.

Уместо да се поноси, Србија, као да се стиди што је, једина у Европи, имала два (комунистички и ројалистички) антифашистичка покрета у Другом светском рату, од којих је један, на пенале, победио и у грађанском рату. То што су, у име једног и другог, чињени масовни злочини, нема везе са основним циљевима оба покрета, а поготово није посао Владе Србије, скоро шест деценија после, да још ратује по шумама и горама против имагинарних народних непријатеља. Уместо што туже све десно да је а приори ретроградно, наши министри би морали да се позабаве својим послом и оним што им Устав и закони налажу - да врате отето после '45. године, јер је проклето; да рехабилитују све жртве комунистичког режима и, једном за свагда, окончају Други светски рат у Србији.

(... Дивно је што сам колумну за данас завршио пре него што сам прочитао колегу (Васића) од јуче на овој страни, па нисам у прилици да се сложим или не сложим с њим.)